

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **L.C.**, st. přísl. , bytem v ČR P., zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu,

t a k t o :

- I. **Řízení se zastavuje.**
- II. **Žalobkyni se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč. Tato částka bude žalobkyni vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.715,50 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 11.3.2016 domáhala ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu a žádala, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci řízení o její žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky vedeného pod č.j. OAM-38554/DP-2011.

Podáním ze dne 23.5.2016 sdělil žalovaný, že v daném řízení správní orgán rozhodl dne 6.3.2016, č.j. OAM-38554-25/DP-2011 tak, že žádost žalobkyně zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil.

Podáním ze dne 9.6.2016 vzala žalobkyně žalobu v plném rozsahu zpět, neboť žalovaný vydal rozhodnutí ve věci. Žalobkyně zároveň požádala, aby jí v souladu s § 60 odst. 3 s.ř.s. byla přiznána náhrada nákladů řízení, a to do 15 dnů od vydání rozhodnutí. Žalobkyně ve svém podání odkázala na Stanovisko občanského a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13.4.2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, uveřejněného po č. 58/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek a zdůraznila, že ke zpětvzetí návrhu došlo právě v důsledku pozdějšího chování žalovaného, který konečně vydal rozhodnutí, čehož se žalobkyně svojí žalobou domáhala. V této souvislosti dále poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.06.2010, č.j.: 4 As 8/2010-91, ze kterého vyplývá oprávnění žalobkyně

v obdobné věci žádat náhradu nákladů řízení v případě zpětvzetí žaloby z důvodu pozdějšího chování žalovaného, přičemž není podstatné, že tak učinil pod tlakem samotné žaloby směřující proti tomuto rozhodnutí či jiného zjištění.

Žalobkyně uvedla, že by jí náleželo naprosto stejné právo, kdyby nečinnost žalovaného byla konstatována rozhodnutím příslušného soudu, které by podle uvedeného zákonného ustanovení taktéž založilo právo na náhradu nákladů řízení. Z předchozích poměrně detailních podání žalobkyně je přitom zřejmé, že žalovaný byl, přes opakované výzvy žalobkyně, ve věci zcela prokazatelně nečinný. Dále poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 19.6.2007, sp. zn. II. ÚS 187/06 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.02.2012, č. j. 2 Ans 13/2011 – 48. Závěrem žalobkyně uvedla, že nelze v žádném případě pominout, že v souvislosti s nečinností správního orgánu, jí vznikly nemalé náklady na právní zastupování ve věci, které již vynaložila v zájmu dosáhnout zákonného postupu správního orgánu. Žalobkyně proto žádala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení ve specifikované výši.

Podle ust. § 37 odst. 4 s.ř.s. může vzít navrhovatel svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl. Podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně vzala svůj návrh, o kterém soud dosud nerozhodl, zpět, soud řízení podle ust. § 47 písm. a) s.ř.s. zastavil.

Podle ust. § 10 odst. 3 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném od 1.9.2011, soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Řízení bylo zastaveno před prvním jednáním, soud proto výrokem II. tohoto usnesení rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku sníženého o minimální částku 1.000,-Kč, tj. o vrácení 1.000,-Kč žalobkyni.

Při rozhodování o nákladech řízení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 60 odst. 1, 3, 7 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. (3) Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. (7) Jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.

Z výše uvedených ustanovení vyplývá, že pokud žalobkyně podanou žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobkyně proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení.

V daném případě žalobkyně podala dne 26.7.2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Podle obsahu spisového materiálu byla žalobkyně již od doby podání odvolání proti rozhodnutí Policie České

republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha z 5.11.2010, č.j. CPPH-062989/CI-2010-60 (tj. od roku 2011) ve správním řízení zastoupena advokátem Mgr. Petrem Václavkem, který ji zastupuje i v řízení před soudem. Na základě odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí a následné správní žaloby byla věc rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců z 16.9.2015, č.j. MV-8477-34/SO-2011 dne 29.10.2015 vrácena žalovanému k novému projednání. Správní řízení bylo usnesením žalovaného z 6.11.2015, č.j. OAM-38554-14/DP-2011 přerušeno na dobu 30 dnů od doručení tohoto usnesení, usnesení bylo doručeno dne 10.11.2015. Návrhem ze dne 12.1.2016 se žalobkyně domáhala provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu ve věci řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Dne 2.2.2016 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesením č.j. MV-7659-2/SO-2016 návrhu na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu nevyhověla s odůvodněním, že věc byla žalovanému vrácena k novému projednání 29.10.2015, řízení bylo od 6.11.2015 přerušeno, a tedy neuběhla lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí. Dne 11.3.2016 podala žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu. Žalovaný až rozhodnutím ze 5.3.2016, č.j. OAM-38554-25/DP-2011, o žádosti žalobkyně rozhodl tak, že se podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců žádost zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje. Následně vzala žalobkyně podáním ze dne 9.6.2016 žalobu zpět.

Dle názoru soudu byl žalovaný v projednávaném případě nečinný. Ve smyslu § 169 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců platí, že pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, rozhodnutí se vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, povolení k trvalému pobytu podle § 69, je-li žádost podaná na území, povolení k přechodnému pobytu a povolení k trvalému pobytu podle § 87g a 87h.

Jak plyne ze shora uvedeného, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu projednání dne 29.10.2015, řízení bylo následně od 6.11.2015 do 10.12.2015 přerušeno, rozhodnutí o žádosti žalobkyně bylo vydáno až 11.3.2016, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Jelikož žalovaný vydal rozhodnutí ve věci až po podání žaloby, a žalobkyně tedy vzala žalobu zpět právě z důvodu pozdějšího chování žalovaného, má žalobkyně vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně byla v řízení před soudem zastoupena advokátem, a má tedy právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tato vyhláška stanoví tarifní hodnoty a sazby mimosmluvních odměn; výše tarifní hodnoty a od ní se odvíjející sazba odměny přitom vyjadřuje obtížnost poskytnuté odborné právní služby, za kterou se odměna poskytuje. V daném případě má žalobkyně právo na náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem za tři úkony právní služby, a to za 1) přípravu a převzetí zastoupení, 2) sepsí žaloby a 3) zpětvzetí žaloby. Advokát, který podal jménem žalobkyně žalobu na ochranu proti nečinnosti, nicméně zastupoval žalobkyni již ve správním řízení a činil za ni příslušné úkony. Při prvním úkonu právní služby, tedy při přípravě a převzetí zastoupení, tak byl s danou problematikou obeznámen a byl mu znám postup správního orgánu ve věci i obsah spisu. Obsah žaloby je v podstatných částech shodný s obsahem návrhu na opatření proti nečinnosti, který advokát žalobkyně učinil vůči nadřízenému orgánu žalovaného. Podkladem pro druhý úkon právní služby, tj. zpracování žaloby, tak byl jiný, již dříve učiněný a obsahově obdobný úkon téhož zástupce. Konečně třetí úkon právní služby, jímž je zpětvzetí podané žaloby, je velmi jednoduchým úkonem, který nevyžaduje výraznou odbornost, a to zejména v řízeních o žalobách na ochranu proti nečinnosti, kde bývá důvodem zpětvzetí

skutečnost, že tvrzená nečinnost správního orgánu zanikla v důsledku vydání požadovaného rozhodnutí.

Městský soud v Praze je obeznámen s rozsudkem Nejvyššího správního soudu publikovaným pod č. 2414/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skutečnost, že advokát zastupoval žalobce ve správním řízení, nemá sama o sobě vliv na odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí věci a přípravě zastoupení před správním soudem. I když totiž bude mít zástupce, který účastníka zastupoval již ve správním řízení, určitou výhodu ve znalosti věci, zahrnuje úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení před správním soudem řadu činností, úvah a postupů, které zástupce nemohl ve správním řízení řešit a které bude třeba konzultovat s klientem. V případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (což není tento případ) je další nutnou součástí přípravy zastoupení analýza správního rozhodnutí, kterým se správní řízení končí, a které tak zástupce logicky v rámci správního řízení analyzovat nemohl. Samotná skutečnost, že stejný zástupce zastupoval žalobce již ve správním řízení, tak nemůže vést k závěru o tom, že žalobci z tohoto důvodu nenáleží žádné náklady řízení za úkon právní služby „převzetí a příprava zastoupení“.

Městský soud má však za to, že všechny skutečnosti týkající se zastupování žalobkyně v soudním řízení, jak byly popsány výše, je třeba v jejich souhrnu v daném případě považovat za důvody zvláštního zřetele hodné podle ust. § 60 odst. 7 s.ř.s., které opravňují soud rozhodnout o tom, že účastníkovi řízení se náhrada nákladů řízení zčásti nepřiznává. K tomuto hodnocení přispívá i skutečnost, že žaloba v této věci je standardní žalobou, kterou zástupce žalobkyně podává i v jiných věcech (u zdejšího soudu tak dosud podal více jak 100 žalob proti nečinnosti Ministerstva vnitra či Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, přičemž velká většina těchto soudních věcí končí právě zastavením řízení pro zpětvzetí žaloby); stejně tak typový je i úkon zpětvzetí žaloby. Soud proto rozhodl tak, že žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení pouze zčásti, a to ve výši 50 % částky mimosmluvní odměny za tři úkony právní služby, která by jí jinak náležela. Žalobkyně by měla právo na náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve spojení s ust. § 11 odst. 1 advokátního tarifu), celkem tedy 9.300,- Kč; 50 % z této částky pak činí 4.650,- Kč. Dále žalobkyni přísluší náhrada hotových výdajů spojených se třemi úkony právní služby (3 x 300,- Kč) a daň z přidané hodnoty z odměn a náhrad ve výši 1.165,50 Kč. Žalobkyně má dále právo na náhradu nevrácené části soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč. Celkem tak žalobkyni náleží náhrada nákladů řízení ve výši 7.715,50 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské

právníké vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 29. června 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková